

[Finansministeren.]

til Grund for det Ønske, som i øvrigt ogsaa Professorudvalgets samtlige Medlemmer delte, at man skulde lægge Hovedvægten paa Formuestigningsafgiften.

Det ærede Medlem Hr. Lannung spurgte om, hvor meget de aarlige Indtægter og Formueskatter vilde gaa ned som Følge af denne Foranstaltning. Jeg maa bekende, at det er svært at sige noget med Sikkerhed herom. I Professorudvalget har vi i sin Tid foretaget visse Beregninger over dette Spørgsmaal, og jeg skulde tro, at man som Hovedregel kan sige, at Statens Indtægt af disse Skatter vil gaa ned med omtrent en Trediedel af den Rentebesparelse, som man vil kunne faa ved at reducere Statsgælden med den godt og vel ene Milliard, som kan ventes at komme ind her.

Det bør retfærdigvis tilføjes, at samtidig med at Staten paa denne Maade mister en Del Skatter fra dem, som betaler Afgiften, vil ikke mindst for de store Afgiftsydere, Byrden paa længere Sigt ikke være saa stor, som det i første Omgang ser ud til. Hvis f. Eks. en Mand skal betale 200 000 Kr. i Formuestigningsafgift og Stabiliseringslaan, ser det ud til at være en ret betydelig Byrde, der lægges paa ham, men hvis hans aarlige Skatter — og det kan være Tilfældet for manges Vedkommende, navnlig for de størstes — gaar ned med Hovedparten af Renterne af disse 200 000 Kr., er det jo i Virkeligheden ikke saa slemt. Man maa altsaa huske paa, at dette Skattetab for Staten betyder en Lempelse af Byrden for de paagældende Skatteydere.

Det ærede Medlem Hr. Lannung syntes, at Aktieværdierne blev behandlet haardt i Forhold til Ejendomsværdierne, og i Modsætning dertil syntes det ærede Medlem Hr. Hauch, at Ejendomsværdierne blev behandlet forholdsvis haardt. Jeg vil gerne sige om Aktieværdierne, at erfaringsmæssigt har Aktiernes Kursstigning ikke givet fuldt Udtryk for den Værdistigning, som har fundet Sted i Aktieselskaberne, og derfor er det ogsaa rimeligt i de Tilfælde, hvor der har fundet en betydelig Værdistigning Sted, at tage en supplerende Afgift af selve Selskaberne, selv om Hovedafgiften er lagt paa Aktionærerne. Den Skala, der i Forslaget findes for Aktieselskabers Vedkommende, er netop udarbejdet med dette Synspunkt for

Øje, idet den kun paalægger de Selskaber, som har en forholdsvis beskedent Formuestigning, en Formuestigning, der som Hovedregel kan siges at svare til Aktiernes Kursstigning; en meget beskedent Afgift, medens man først tager rigtig fat, naar man kommer op paa de meget store Formuestigninger.

Jeg maa i denne Forbindelse tilføje, at Aktionærerne ikke er de eneste, der har Fordel af den Formuestigning, som har fundet Sted i Selskaberne. Det gælder især i disse Aar, hvor vi har haft Udbyttebegrænsning, at der er en Inderkreds omkring ethvert Selskab, Bestyrelsesmedlemmer, Direktører og andre, som tit gennem Tantieme eller paa anden Vis har lige saa stor Fordel af Selskabets Værdistigninger som Aktionærerne. Derfor er det rimeligt, at Afgiften paa Aktionærerne ikke er den eneste, men at der ogsaa er en supplerende Afgift paa selve Selskabet.

Hvad angaar Basistidspunktet, som det ærede Medlem Hr. Lannung ogsaa var inde paa en Omtale af, saa er det rigtigt, at det ligger for de flestes Vedkommende $\frac{3}{4}$ Aar før Krigens Begyndelse, for en Dels Vedkommende endnu tidligere. Jeg er klar over, at det i og for sig kunde have været ønskeligt at rykke Tidspunktet længere frem, men at tage 1. Januar 1940 tror jeg alligevel ikke vilde være rigtigt. Ikke blot er der Hensynet til Ejerne af Obligationer, hvis Kurs var meget lav paa det Tidspunkt, men der fandt jo allerede i Efteraaret 1939 meget betydelige Formuestigninger Sted, fordi Krigsgevinster kom ind i betydeligt Omfang netop i disse første Maaneder, hvor Kontrolforanstaltningerne var forholdsvis lempelige, og hvor den store Prisstigning begyndte at sætte ind. At gaa til et Fradrag paa Basis af en normal Opsparing for den Del af Formuestigningen, som skulde være kommet før Krigens Begyndelse, tror jeg ikke vil være praktisk muligt. Overvejelser i den Henseende har været i Gang, men jeg tror, man maa opgive Tanken; det er ikke praktisk gørligt at sige, hvad den normale Opsparing vilde have været i de Maaneder.

Det ærede Medlem Hr. Lannung talte dernæst om, at man kunde foretage en ny Prøvelse af 1936-Vurderingen i de Tilfælde, hvor man fandt at Vurderingen var alt for lav. Jeg tror, det vilde være meget farligt og